

יום שלישי 01 נובמבר 2011

מורים, תלמידים והורים,

במכתב זה בחרתי לשתף אתכם בדברים שאמרתי בערב הסיכום למשתתפי המסע לפולין בקיץ האחרון, אשר התקיים במכללת עמק יזרעאל ב- 31/10/2011.

בקיץ האחרון יצאתם למסע לפולין. המסע הזה הפך עבורכם את הדפים בספר ההיסטוריה למציאות מוחשית שניתן להושיט את היד ולגעת בה. אף אדם אינו יכול להישאר אדיש מול הזעקה האילמת של ערמות הנעליים במאיזדנק, או מול החדרים המלאים בשיער אדם באושוויץ.

מעבר לכך, המסע לפולין מהווה עבור כל מי שהשתתף בו הזדמנות לברר עם עצמו מספר תובנות מרכזיות.

התובנה הראשונה עוסקת בזיכרון השואה. ישנם היום בעולם אנשים רבים הפועלים בדרכים שונות ומתחכמות - כל אחד מסיבותיו שלו - במטרה להכחיש את דבר קיומה של השואה או לגמד אותה ואת משמעותה. לצערנו הרב, העדים שעדיין נמצאים עמנו יכולים להעיד מכלי ראשון על הזוועות הולכים ונעלמים מהעולם. חובתכם, כמי שהיו במקומות הללו וראו את שרידי הזוועות, להמשיך ולשמר בכל דרך אפשרית את זיכרון השואה גם לדור הזה ולדורות שיבואו אחריו.

התובנה השנייה קשורה לחיינו כאן, במדינת ישראל. אחת המסקנות המרכזיות העולות מהשואה היא שאסור לנו להיות תלויים בחסדיהם של אחרים ושעלינו לעשות כל דבר שביכולתנו כדי לשמור, להגן ולטפח את המדינה היהודית היחידה בעולם, מדינת ישראל. אני מתייחס כמובן לשמירה על בטחונה של המדינה, אבל לא פחות חשוב מכך - לדאגה, איזו מין מדינה תהיה לנו כאן? עליכם ועלינו מוטלת המשימה הקשה, לדאוג למצבה החברתי של המדינה ולמצבם של החינוך וההשכלה בישראל, המהווים מרכיבים חיוניים לא פחות בקיומה וטיפוחה של מדינה זו.

התובנה השלישית מתייחסת לתפקיד המוסרי הייחודי לנו, כיהודים. לדעתי, דווקא לעם היהודי, שעבר על בשרו את זוועות השואה, יש היום תפקיד מוסרי מרכזי בעולם, והוא - להתריע ולהתייבב באופן גלוי כנגד כל גילוי של אפליה, דיכוי או גזענות בעולם כולו. דווקא לנו, כיהודים, אסור לאפשר היום שבאיזה מקום בעולם, ויהא הנידח ביותר -

בחבל דרפור שבסודן, בקוסובו או אפילו בטיבט הרחוקה - בני אדם יופלו לרעה בשל צבעם, דתם, מינם נטייתם המינית, או כל סיבה אחרת. כיהודים מוטלת עלינו החובה המוסרית לא לאפשר ששוב ירדפו ויושמדו בני אדם רק בשל העובדה שהם שייכים לגזע כזה או אחר, או מאמינים באמונה השונה מזאת הרווחת.

אני מאמין שזהו הציווי המוסרי העליון שמוטל עלינו כיהודים, בדור הזה ובדורות שלאחר השואה.

ובנושא אחר לגמרי.

כמו בכל מכתב, אני מפנה אתכם לסקירה בתחום אחד ממקצועות הלימוד. והפעם – סרטון המציג את סקירתה של תרצה ארגמן, רכזת מקצוע הגיאוגרפיה. [הקליקו לסקירה, הנמצאת בדף מקצוע הגיאוגרפיה שבאתר בית-הספר.](#)

אני מאמין שסקירתה של תרצה והנתונים שהיא מצגיה מדברים בעד עצמם, ומציגים את הישגיו המצוינים של המקצוע בבית הספר לאורך שנים.

בברכה,

דודו גורן, מנהל בית-ספר "עמקים-תבור"